

have langt mere udstrakt og, hvad man kalder egentlig Vyrighedsvirksomhed, end Kjøbenhavns Magistrat efter dette Lovforslag vil faae, thi den er meget liden; den er hovedsagelig ikke Andet end den oeconomicke Forvaltning af Communens Anliggender. Det er ogsaa, navnlig med Hensyn til denne Side af Sagen, at det forekommer mig, at det er i høj Grad betænkeligt at stille den saaledes, som man har gjort. Som sagt, selv paa de Steder, hvor Magistraten har langt større Myndighed, end den efter Lovforslaget her vil faae, har man slet ikke fundet, at det var under dens Værdighed, at den kun som ligeberettiget med den anden Deel, den valgte Repræsentation, deltog i den fælles Beslutning; det er det, jeg har villet.

Den ærede Minister yttrede før, at det var ham ikke klart, hvad jeg egentlig vilde. Jeg beklager, at jeg ikke er istand til, hverken mundtlig eller skriftlig, at udtykke mig saa klart, som jeg kunde ønske, og dette er Grunden, hvorfor jeg ikke har dristet mig til at fremkomme med et Lovforslag; men jeg troer, at det i ethvert Fald nu maa staae klart for den ærede Minister, hvad det er, jeg vil, hvad det er, jeg gaaer ud paa ved de Bemærkninger, jeg har gjort, og ved den Opposition, som jeg er fremkommet med imod Lovforslaget. Det, jeg ønsker, det er: ikke to besluttende Magter i Communen, men een besluttende Magt, een besluttende Autoritet, valgt af Communen, som et Udtryk for dens Villie; og ligesaa vist, som Communens Villie kun kan være een, saaledes forekommer det mig ogsaa at være det Naturligste, at der kun er een Autoritet, som udtaler denne Villie.

Naar man andre Steder, under andre Forhold, spalter den ene Villie i 2 eller 3 forskjellige Dele, saa veed den ærede Minister ligesaa godt som jeg, at det er skeet af ganske andre Hensyn, end fordi det i og for sig er det Naturligste, at den, som vil udføre Noget, skal spalte sin Mening, at Magten tværtimod er deelt, fordi der ingen Despoti skal komme fra Magtens højeste Spids. Men dette gælder

aldeles ikke om Communalbestyrelsen; thi den er ingen lovgivende Magt paa den ene Side, og der er Ingen af Guds Raade, der staaer paa den anden Side, men den er derimod en Bestyrelse, valgt af Borgerne, til at styre deres indre, fælles Anliggender. Naar Sagen endnu kan og bør sees fra en anden Side, nemlig fra Statens, saa troer jeg, at den paa en fyldestgjørende Maade er repræsenteret gennem Statens Die og Statens Gaand, nemlig den ikke alene seende, men ogsaa styrende Overpræsident, og at man ikke behøver at spalte Magten og Myndigheden engang endnu. Jeg kan ikke see den allerringeste, naturlige Grund til at stille Magistraten saaledes, som den ærede Minister har villet stille den.

Dernæst er der sagt, at Raadmændene spillede en underordnet Rolle og at der derfor ikke var nogen væsentlig Forskjel imellem Overpræsidentens Stilling ligeoverfor Magistraten, nu og i Fremtiden; men jeg beder dog den ærede Minister erindre, at for Eftertiden kommer han til kun at staae ligeoverfor fire Borgermestre, hvorimod han hidtil har staaet ligeoverfor 9 Mænd, af hvilke de 6 vare borgerlige Raadmænd, der vare valgte og skulde vælges blandt dem, der havde Borgerkab. I det Magistraten saaledes bestod af 6 borgerlige Raadmænd, 3 kongevalgte Borgermestre og en Overpræsident, var det deraf en Følge, at det borgerlige Element dog havde Overvægten i Magistraten, og dette blev der ogsaa lagt Vægt paa dengang, Erbdg. af 1840 udkom.

Den ærede Minister har fremdeles spurgt mig, hvad jeg egentlig vilde, og endvidere har han meent, at jeg var i Strid med flere andre Rigsdagsmænd, som her have udtalt sig. Han har navnlig meent, at jeg stod i Strid med den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts Ste Valgfreds (Frolund), som har lagt en saa stor Vægt paa en Udvidelse af Valgretten; det er ikke Tilfældet. Jeg staaer ikke i Strid med ham; jeg betragter vel ikke Udvidelsen af Valgretten for at være saa væsentlig, som han anseer den for; thi jeg tilstaaer oprigtigt, at jeg ikke troer, at Repræsentationen eller Communalbestyrelsen i nogen væsentlig Henseende